

בתי המשפט

פח 000843/05		בבית המשפט המחוזי בירושלים	
31/01/2006		לפני:	כבוד השופטים: צ' סגל, סגן נשיא - אב"ד, י' נועם, ר' כרמל

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד נ' קאופמן מחוז ירושלים

נ ג ד

הנאשם

ישי שליסל
ע"י ב"כ עוה"ד א' אוהיון

הכרעת דין

השופט ר' כרמל

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305 (1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

האירוע, במסגרתו בוצעו המעשים המיוחסים לנאשם, התרחש במסגרת תהלוכה שהתקיימה ביום 30.6.05, בשעות הערב, לאורך רחוב המלך ג'ורג' בירושלים. לצד נתיב התהלוכה נכחו אנשים רבים, המשתייכים לקהילה החרדית, ע"מ למחות כנגד קיום התהלוכה, שהתקיימה לאות הזדהות עם בני הקהילה ההומוסקסואלית והלסבית בישראל. הנאשם הגיע אף הוא למקום התהלוכה ע"מ להביע מחאה. נטען כי הנאשם רכש בדרכו סכין מטבח ע"מ לדקור מי ממשותפי התהלוכה. בסמוך לשעה 19:30 פרץ הנאשם אל קרב משותפי התהלוכה ודקר שלושה מהצועדים. לטענת המאשימה, מעשי

הדקירה נעשו בכוונה לגרום למותם של הנדקרים. כתוצאה ממעשיו אכן נדקרו ונפגעו שלושה מהצועדים מהסכין שנשא הנאשם בידו.

תשובת הנאשם לאישום

2. לאור מהות תשובת הנאשם לכתב האישום תובא התשובה כלשונה:

"הוא (הנאשם – ר.כ.) פעל תחת פקודה ברורה וחד משמעית כשליח של הקדוש ברוך הוא שמצווה למנוע את המשך חילול השם הגדול שהיה כרוך בתהלוכה. מניעת המשך חילול השם לא היה על דרך של פגיעה ובוודאי לא פגיעה בגופם של אנשים אלא שהמטרה הייתה לעצור את המשך התהלוכה. (הנאשם) כמובן לא זוכר פרטים מהאופן שבו פעל לאחר שהוא בעצם איבד את היכולת שלו להתנגד, (כתוב בטעות להתנהג, ר.כ.) לאותו קול ברור. במילים שלי אומר הוא איבד את אישיותו שלו, פעל כאוטומט".

הנאשם הוסיף, בתשובתו לאישום, כי התהלוכה נתפסה בעיניו כהתרסה לשמה כלפי האל ועוררה זעזוע קשה בקרב בני קהילתו. הנאשם, כמו אחרים, האמין כי בעקבות וכתוצאה מהתהלוכה יינחתו גזירות קשות על עם ישראל ומחשבה זו לא נתנה לו מנוח והוא התפלל על מנת להעביר את רוע הגזירה. עובר לתחילת יציאתה לדרך של התהלוכה התקיימה עצרת תפילה בכיכר ציון בירושלים, ובדעת הנאשם היה לקחת חלק באותה תפילה, תפילה שלשיטתו יש בה: "תוספת קדושה למהלך של חילול השם". הנאשם איחר להגיע לאותה תפילה והוא שם פעמיו לכיוון התנהלות התהלוכה. הנאשם אינו יודע כיצד הגיעה הסכין לידי, אולם, כך נטען, כנראה שאחד הנוכחים: "חש בזעזוע המיוחד שהיה נתון בו הנאשם ומסר לידי את הסכין". בהמשך, נקרע הנאשם בין רצונו שלא לפעול בניגוד לאישיותו ובין אותו "קול שהורה לו לפעול היה חזק, ברור וחד משמעי והשתלט לחלוטין על האישיות שלו, הורה לו שכעבד השם הוא אינו רשאי לשקול שיקולים שלו ושל משפחתו שבגללם הוא ביקש ללכת מהמקום, הבהיר לו שהוא נבחר

לעניין הזה הורה לו שאסור לו לברוח והוא חייב לבצע ולמנוע המשך חילול השם. לא על דרך של פגיעה בוודאי לא הרג של מי מהאנשים. זה פעולה של אוטומטיזם". הסנגור, בתשובה לאישום, לא שלל את עצם השימוש בסכין ע"י הנאשם: "מכיוון שיש צילום של וידאו ורואים את הדברים אנחנו מסכימים להגשת הוידאו. שם נראה הנאשם שהסכין בידו ... אני לא מסכים ליסוד הנפשי שמתלווה למעשה שנטען".

מבט-על על הראיות

3. בהסכמת הנאשם, הוגשו האמרות אותן מסר הנאשם במשטרה, הודעה מיום האירוע, 30.6.05 - (1/ת), והודעה מיום 4.7.05 - (2/ת). יצוין כבר עתה כי בשתי הודעות אלה שמר הנאשם על זכות השתיקה ולא השיב על השאלות אשר הופנו אליו. עוד הוגשו בהסכמה תעודות רפואיות בקשר עם פגיעת המתלוננים (3/ת - 5/ת). כן העיד רס"ל טל מזרחי אשר שמר על העצורים שנעצרו באירוע. רס"ל מזרחי העיד על חילופי דברים שהתקיימו בינו לבין הנאשם סמוך לאחר מעצרו של הנאשם, ולחילופי דברים אלה ולמשמעותם תבוא התייחסות מפורטת בהמשך. החוקר חטב העיד על הליך נטילת טביעות אצבע מהנאשם לאחר מעצרו (חוקר זה גבה את הודעה הנאשם 2/ת). עוד התקבלו, בהסכמה, שתי קלטות וידאו אשר תיעדו את התהלוכה (בחלקה) ושלבים מסוימים מהאירוע. אחת הקלטות צולמה ע"י צוות צילום של חברת החדשות (8/ת), והאחרת צולמה ע"י אדם פרטי (9/ת). העידו שלושת המתלוננים אשר נפגעו מידי הנאשם: ליגל טרזי, אדם רוסו וראובן טאקו. כן הוגשה מטעם המאשימה חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה במסגרת אשפוז הנאשם בהתאם לצו אשפוז (9/ת), וְחו"ד משלימה (9/תא). הד"ר רמונה דורסט, אשר נטלה חלק בעריכת חוות הדעת, העידה בבית המשפט. מטעם הנאשם העידו, פרט לנאשם, פנחס כהן, אשר העיד, למעשה, על אופיו של הנאשם, וד"ר בן אור, פסיכיאטרית, שערכה חוות דעת (3/נ). כן הוגשה חוות דעתו של הרב מרדכי דוד נויגרשל בנושא חומרת משכב זכר. בנוסף, הוגשו

בהסכמה תצהיריהם של חמישה ממכריו של הנאשם המפרטים את מידותיו הטובות ואופיו הנוח (נ/9).

ראיות המאשימה

4. ראיות המאשימה ניתנות לחלוקה לשני מעגלים: המעגל הראשון הוא מעגל הנפגעים ממעשיו של הנאשם, קרי, המתלוננים טרזי, רוסו וטאקו, והמעגל השני, הוא המעגל המרוחק יותר, כולל עדים שלא היו עדי ראיה ישירים למתרחש, וכן המומחית ד"ר דורסט. נפתח, לפיכך, בעדויות המתלוננים.

ליגל טרזי

5. ליגל טרזי, כבת 19, העומדת לפני גיוסה, צעדה עם שניים מחבריה, אחד מהם הוא המתלונן הנוסף, אדם רוסו, בראש המצעד. במהלך צעידתם היא שמעה את צעקות וקריאות המפגינים ולפתע הבחינה בנאשם אשר "קפץ", לדבריה, אל קרב המשתתפים בתהלוכה, חטף את דגל הגאווה אותו נשא המתלונן אדם רוסו, והחל להתפרע (הדגל הוא זה שנראה מוחזק בידי הנאשם, כפי שמופיע בתמונה נ/7). בעדותה הבהירה הגב' טרזי כי הדבר הראשון אותו ביצע הנאשם, כפי שראתה, היה חטיפת הדגל אותו נשא אדם רוסו, ולאחר מכן, ובהיות הנאשם בקרב משתתפי התהלוכה, החלה התקהלות והתגוששות סביב הנאשם. הגב' טרזי נחתכה בידה, אולם לדבריה אין היא יודעת האם הפגיעה נגרמה מסכיניו של הנאשם או מהמוט המחובר לדגל: "נשרטתי. אני לא יודעת. הייתי בטוחה שהכאבים שאני מרגישה זה מכות מהמקל של הדגל". כן אישרה הגב' טרזי כי לא הבחינה, במהלך כל האירוע, כי הנאשם היה זה שדקר אותה בסכין או כי הנאשם בא עימה במגע כלשהו.

אדם רוסו

6. אדם רוסו, גם הוא כבן 19, צעד, כדבריו, "די קרוב לראש המצעד", כאשר הוא מניף דגל, "והדבר היחיד שאני זוכר מהתקיפה זה שנעמד מולי אדם והתחיל להלום בי עם סכין". כתוצאה מכך נדקר אדם רוסו ונגרמו לו שני חתכים באמת יד שמאל, חתך בכף היד וחתך בחזה. לדבריו, וכפי שהדגים במהלך עדותו, מאחר שהוא נשא את הדגל בידו הימנית הרי משהתקרב אליו הנאשם לדוקרו: "באופן אינסטנטקטבי הרמתי את יד שמאל . . .". לדברי העד, הנאשם הניף את הסכין לגובה הראש "ודוקר לעבר איזור הצוואר והחזה. עובר את יד שמאל שלי שמגנה, דוקר אותה". כיוון הדקירות, כך לדבריו, היה לחזה, לראש ולצוואר, והעד זכר ארבע "מכות חזקות מסכין". ידו השמאלית של אדם רוסו הגנה על איזור הצוואר והחזה: "הסכין שירדה מכיוון הראש לכיוון הצוואר עברה את היד שלי והגיעה לחזה". מיד לאחר שנדקר, היה אדם רוסו בהלם, וטרם הפנים את העובדה כי נדקר. לעובדה זו היה מודע לאחר שביקש לסייע לשוטר שהתנפל על הנאשם אולם הוא (אדם רוסו) נדחף לאחור, ואז הבחין כי הוא זב דם. ממקום האירוע הובהל אדם רוסו לבית החולים לקבלת טיפול רפואי שם עבר ניתוח בהרדמה מלאה לחיבור גידי כף ידו.

בחקירתו הנגדית עומת אדם רוסו בנוגע להבדלים מסוימים שבין דבריו בעדותו בבית המשפט בשעת חקירתו הראשית, לבין הפרטים אותם מסר בשלוש הודעותיו, ובעיקר באשר להודעתו הראשונה. אדם רוסו הסביר זאת כך: "אדם שנדקר עובר סוג של טראומה. אני באותו רגע זוכר גם שבכיתי מהטראומה הזאת והחוקרת של המשטרה באה די בהפתעה. אני לא ידעתי מה הפרוצדורה, אני לא ידעתי שעומדים לבוא לחקור אותי. אני הייתי בהלם. אני כמובן הייתי בהכרה מלאה וידעתי כל מה שקרה אבל מה שהיה הכי חשוב לי באותו רגע זה שיטפלו בי . . .". הודעה זו נגבתה ממנו שעה שהיה בבית החולים, זמן קצר לאחר האירוע ולאחר טיפול ראשוני, על כן מסר גרסאות מפורטות ומלאות יותר בהודעות המאוחרות יותר אשר נמסרו בתחנת משטרה. הודעתו הראשונה של העד הוקראה לו בשעת עדותו, ומהלך הדקירה ופרטיה, כפי שפורט הדבר בעדותו

בבית המשפט, לא תואר באותה הודעה. כמו כן, באותה הודעה אמר העד רוסו כי חשב שהמדובר במקל המונף לעברו, אולם הבהיר, בחקירתו הנגדית, כי מיד לאחר מכן הבחין והבין כי מדובר בסכין. אדם רוסו עמד בחקירתו הנגדית על כך, כי לא זכורים לו הפרטים אותם מסר בשעת מתן אמרתו הראשונה. לאחר מספר ימים, ביום 3.7.05, נקרא העד רוסו למשטרה למתן הודעה נוספת, ואמרה שלישית נגבתה ממנו למחרת, ביום 4.7.05. לדבריו, הוא התבקש לתאר את האירוע "בפרטי פרטים" ותיאורו זה ניתן מבלי שנלוותה לכך כל כוונה מצידו כפי שהטיח בפניו הסנגור באומרו, שהתיאור יצביע "על כוונה להרוג. הוא (הנאשם) יחטוף יותר". העד, כאמור, הגיב לכך ואמר: "העדויות שנתתי היתה עדות מדויקת על מה שקרה. בלי שום כוונה מצדי". בתום חקירתו השניה יצא העד רוסו ביחד עם החוקר מחדר החקירות ובדרכם פגשו בקצין משטרה, הממונה על החוקר גובה ההודעה. בפניו גולל אדם רוסו, שוב, את האירועים בפירוט יתר, תוך שמסר פרטים נוספים על אלה שמסר בחקירתו. פרטים אלה נראו חשובים בעיני אותו קצין, שהורה לחוקר לרשםם בכתב יד, ולמחרת שב העד רוסו למשטרה כדי למסור דברים אלה באופן מסודר, וכך "נולדה" אמרתו השלישית. עוד הוסיף אדם רוסו כי בחקירתו השניה, עובר למפגש עם הקצין, הוא נשאל ומסר פרטים "טכניים" ובשיחה עם הקצין היה חופשי יותר.

ראובן טאקו

7. ראובן טאקו ליווה במהלך התהלוכה את בתו "שהלכה על קביים של לוליינים". מכיוון החניה ראיתי מישו רץ לכיוון מרכז הכביש משתולל שם וחוזר חזרה לכיוון של הבת שלי ושלי. ניסיתי להגן על הבת שלי. . . . " לאחר מכן, נדקר העד טאקו מהסכין אותה אחז הנאשם, בבטנו. לגבי הדקירה אמר: "המפגש בינינו היה שאני הלכתי לכיוון הבת שלי. . . . והוא הגיע מלפנים ראיתי אותו מרים את היד, לא יכול להגיד גובה מסוים, ורוצה לחבוט בי". העד טאקו הדגים זאת באופן של הנפת יד ימין, (של הדוקר), מעל

לראש. בעקבות הדקירה אושפז העד טאקו למספר ימים. לאחר שנדקר, החלה מהומה ואחד השוטרים שהחזיק ברמקול בידו קרא לקהל שלא לפגוע בנאשם. לדברי העד טאקו, לאחר שנדקר הוא התקרב לנאשם, שעדיין השתולל, ואף בעט בנאשם: "ברגל שלי עם הפרצוף שלו", זאת מאחר שחשש לבתו. גם מהעד טאקו נגבתה הודעה אחת (מבין השניים) שעה שהיה בבית חולים, ממתין לטיפול רפואי: "כשהבטן שלי נפוחה מתפוצצת ושלפוחית השתן עומדת לקרוע לי את האיברים, מחכה להיכנס לחדר הסי.טי. מגיעה שוטרת ושואלת אותי. למה את צריכה עכשיו? משהו, משהו, תגיד לי משהו, שתגיד לי משהו. זה מה שהייתה ההודעה שרשממה. ואני אמרתי לה משהו". ובהמשך: "אמרתי לה כל מה שעלה על דעתי ונכנסתי לחדר הסי.טי". בהודעתו שהוקראה לפרוטוקול, אמר העד כי עובר לדקירה, שעה שהבחין בנאשם רץ לכיוון התהלוכה, "שוטרים ניסו לעצרו הוא חמק מהם". משראה את הנאשם רץ לכיוונו ולכיוון בתו, רץ העד טאקו לכיוון הנאשם "עמד עם ידיים פרושות כדי למנוע ממנו להפיל את הבת שלי ואז הרגשתי מכה בבטן". הוא זומן ע"י המשטרה למתן עדות נוספת, כאשר לדקירה, והודעה זו נמסרה ביום 4.7.05. העד טאקו נחקר ארוכות בבית המשפט, בחקירה הנגדית, בנוגע להתנהלותו ולהתנהלות הנאשם עובר לדקירה והוא ציין, בין היתר, כי הנאשם השתולל, התחמק וברח מהשוטרים שניסו להשתלט עליו, והצליח לעשות כן. העד טאקו עמד על כך שעובר לדקירה, תנועת ידו של הנאשם הייתה מלמעלה למטה והסכין כוונה ל"כיוון החזה ולכיוון הבטן". וכדבריו: "לא בכיוון ניצב מלמטה למעלה אלא לכיוון ניצב מלמעלה למטה".

עדות השוטר טל מזרחי

8. רס"ל טל מזרחי העיד כי ביום האירוע הוא שמר על עצורים שנעצרו ע"י שוטרים אחרים, במהלך התהלוכה. כאשר הובא אליו הנאשם, ולאחר שנאמר לשוטר מזרחי כי הנאשם חשוד בדקירות, שאל אותו השוטר מזרחי: "כתוב בתורה לא תרצח, אז למה עשית את זאת אז הוא אמר לי שהוא בא לרצוח בשליחות השם ולא ייתכן מעשה תועבה כזה בארץ". דברים אלה, אותם אמר לו הנאשם, נרשמו ע"י העד במזכר. עוד

העיד השוטר מזרחי כי בהגיעם לתחנת המשטרה: "היו איתנו 4 עצורים ועוד שני בלשים אחד מקדימה ואחד מאחורה ואני הייתי מאחורה וכל העצורים היו באמצע . . . הוא (הנאשם. ר.כ.) התחיל לברוח לכיוון המדרגות ועלה קומה ושם תפסתי אותו".

באשר לדברים שהשמיע הנאשם באוזניו, אלה נאמרו עוד בהיותם בניידת המשטרה בה נכח שוטר נוסף, הנהג, ולדברי השוטר מזרחי הוא לא ביקש מאותו נהג לערוך זכ"ד על דברי הנאשם מאחר שאינו יודע כלל ועיקר אם אותו נהג שמע את הדברים אם לאו. השוטר מזרחי ציין כי לא רשם את פרטי העצורים האחרים במזכר שערך מאחר, ולשיטתו, מדובר ב"שיחת חולין". רישום הזכ"ד נעשה רק לאחר שהשוטר מזרחי שוחח על חילופי הדברים בינו לבין הנאשם עם אחד ממפקדיו שהורה לערוך רישום. עוד העיד השוטר מזרחי כי שעה שהנאשם דיבר אל הסוכבים אותו, הוא שילב דברי תורה. מאוחר יותר, כאשר הגיעו השוטרים והעצורים לתחנת המשטרה, העיד השוטר מזרחי כי הנאשם ניסה לברוח, אם כי אישר שהנאשם שם פעמיו לכיוון הנוגד ליציאה. העד מזרחי הבהיר, וזאת בחקירתו החוזרת, כי הנאשם אכן אמר לו שהוא "בא לרצוח בשליחות השם ולא תיתכן תועבה כזאת בארץ". תשובה זו באה, יש לציין, לאחר שבחקירתו הנגדית נשאל: "אנו נמצאים בביהמ"ש הרבה פעמים, ובתום לב, קלדנית מיומנת רושמת תשובות לשאלות גם לפי השלמות טבעיות שהיא עושה בראש ללא כוונת מזיד למשל: לא פעם אלא פעמיים יכול להישאל עד שאלה כמו שאתה שאלת, למה עשית זאת הרי בתורה כתוב לא תרצח ואדם בטבעיות עונה לך, בלי לחזור על כל שאלה, אלא משלים, לא יתכן דבר כזה, באתי בשליחות השם, ולא יכול להיות תועבה כזאת בארץ. מהלך כזה של דברים בינך לבין הנאשם אפשרי?" ותשובת העד לשאלה ארוכה ומסורבלת זו הייתה: "כן, זה היה". בהמשך, בתשובה לשאלות נוספות של הסנגור, שאלות ברשות שבאו לאחר החקירה החוזרת, הבהיר העד כי הנאשם אכן אמר לו דברים אלה לגביהם העיד "כי יש משפטים שנחרטים בזיכרון, וזה משפט שנחרט לי בזיכרון"

החוקר חטב

9. חוקר זה ביקש ליטול מהנאשם את טביעות אצבעותיו לאחר מעצרו. הנאשם, כך העיד העד, התנגד למסור את טביעות האצבע ולא אפשר לטכנאי לקחתן. לקיחת טביעות האצבע נועדה להשוות את טביעות אצבעותיו של הנאשם לטביעות האצבע שנמצאו על הסכין וכן כהליך פרוצדורלי (הסכין - 6/ת, אריזת הסכין - 7/ת, תמונת הסכין - 6/ת). לאחר ששוחח הנאשם עם סניגורו, הוא נאות למסור את טביעת אצבעותיו. בנוסף גבה עד זה את הודעתו של הנאשם 2/ת וכן הוגשו באמצעותו הקלטות 8/ת (הערוץ השני) ו- 9/ת (צילום פרטי). העד חטב גם נחקר, ארוכות על הסיבה בגינה זומנו עדים (כמו אדם רוסו, ראובן טאקו ועוד) לחקירה נוספת.

10. כפי שנזכר לעיל, הגישה המאשימה חוות דעת פסיכיאטרית (9/ת) בנוגע לנאשם, זאת מכח צו הסתכלות שניתן כנגד הנאשם, וחוות דעת משלימה - (9/ת). חוות הדעת התבססה על בדיקות פסיכיאטריות חוזרות שנערכו לנאשם ע"י צוות המחלקה, על חוות דעת פסיכיאטרית ראשונית שניתנה ע"י הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר קליאן, מיום 11.7.05, על הסתכלות תוך אשפוז, על פרוטוקולים הקשורים בהליכי מעצר הנאשם, וכן צפייה בקלטת הווידאו. מסקנת המומחים אשר ערכו את חוות הדעת, מסקנה אשר נסמכה, בנוסף, על מספר בדיקות צפייה בהתנהגותו של הנאשם במחלקה, לרבות במסגרת ביקורים אותם קיבל, הנה, כי הנאשם היה אחראי למעשיו בעת ביצוע מעשיו נשוא האירוע. וכך נאמר בפרק הסיכום והמסקנות:

"אין ברקע האישי עדות כלשהי להפרעה נפשית. לא ידוע על פגיעות ראש או מחלות גופניות אחרות. התנהגותו במחלקה במהלך ההסתכלות נמצאה מאורגנת, ללא סימנים של מחזירות או חוסר שליטה או פגיעה בשיפוט. בבדיקות פסיכיאטריות חוזרות, לא נצפו מחשבות שווא, הפרעות בתפיסה. האפקט הוערך כתואם את תוכן השיחה, מעט חרד

(תואם את הסיטואציה), לא מדומם ולא דיכאוני. במספר בדיקות מסר על כך שלא זוכר פרטים מסוימים מהאירוע, אך לא התרשמנו מקיומה של הפרעה כלשהי בזיכרון, ואת מצעד הגאווה ידע לתאר בפרטים מדויקים שתאמו את קלטת "מצעד הגאווה". בחלק מהפגישות הביע חרטה על המעשה, הן מבחינת מה שגרם למשפחתו והן מבחינת הפגיעה באנשים שאף התפלל לבריאותם, בפגישות אחרות היה אדיש יותר וטען שאלוהים מטפל בפצועים. קדמה לאירוע התלבטות פנימית בין שתי מחשבות, ואף ניסה פיזית להתרחק מהאירוע. דבר זה מלמד אותנו, שיכול היה להימנע מהמעשה. לבסוף גברה המחשבה לעשות מעשה כי לעצור את המצעד, למען השם וירושלים. היום מדבר על קול פנימי, שעל פי תיאוריו אינו שייך להפרעות בפרצפציה, ועל כן אינו ממקור של מחלת נפש.

לאור האמור אנו קובעים שהנ"ל אינו סובל ממחלת נפש והוא אחראי למעשיו. עשה את שעשה מתוך אמונה דתית קיצונית ופנטית".

11. לאחר שהומצא לידי הצוות הפסיכיאטרי פרוטוקול בית המשפט מיום 25.7.05, בו נכללה ע"י הסנגור הטענה לפיה הנאשם פעל מתוך "אוטומטיזם" ו"ביטול אישיותו", הושלמה חוות הדעת, ונאמר בה כלהלן:

"בטענות בא כוח הנאשם קיימים מספר כשלים:

1. הגדרות שונות עורך הדין הנכבד ל"אוטומטיזם" ו"התבטלות אישיות" אינן נשענות על מידע פסיכיאטרי מוכר.
2. אוטומטיזם מבחינה פסיכיאטרית הוא:

Automatic performance of an act or acts generally representative of unconscious symbolic activity. (Kaplan and Sadock, synopsis of

psychiatry

p.280).

במקרה הנדון המעשה בוצע במודעות מלאה, במטרה ברורה ועם הכנה נפשית ומעשית לכך.

אוטומטיזם בדרך כלל קיים במצבים אורגניים מוחיים כגון: אפילפסיה, מחלות ילדים כגון ג'יל דה-לה טורט או אוטיזם, או במצבים נפשיים כגון סכיזופרניה. מבחינה פסיכיאטרית לא ברור למה הכוונה ב"איבוד אישיות". אם הכוונה היא התפרקות נפשית טוטלית – יתנהג האדם כאדם פסיכוטי, והדבר לא יחלוף בתוך שניות. נושא הפסיכוזא נשלל בחוות דעתנו הראשונית.

אנו חוזרים ועומדים מאחורי מסקנות חוות דעתנו הראשונית, שמר שליסל אחראי באופן מלא על מעשיו, לאחר שנבדק על ידנו, ולא נמצאה כל עדות למצב פסיכוטי או לכל מחלת נפש אחרת.

מר שליסל עשה את שעשה מתוך מודעות מלאה ולא בהשפעת מחלת נפש, או אוטומטיזם או "איבוד אישיות".

12. אחת מעורכות חוות הדעת מטעם המאשימה, ד"ר רימונה דורסט, נחקרה בבית המשפט והבהירה כי עיקר מסקנות חוות הדעת נסמך על כך שהנאשם נקלע להתלבטות פנימית עובר לאירוע ו- "מי שמנסה להימנע, דהיינו מתלבט הוא לא פועל כאוטומטיזם, זאת אומרת יש כאן סתירה פנימית מהותית". לדבריה, אדם, הבריא מבחינה נפשית ושאינו סובל ממחלה נפשית או מחלה נוירולוגית אורגנית, אחראי למעשיו. במידה שמתעורר חשש כי קיימת בעיה אורגנית – נוירולוגית, יישלח אותו נבדק למומחה מתאים. בעניינו של הנאשם לא נעשה כן מאחר שאין טענה שהנאשם סובל מבעיה שכזו. כאמור, לסברתה, אדם הסובל מאוטומטיזם אינו מתלבט "כי האוטומט לא מתלבט ומעבר לזה הוא לא מכוון כלפי אובייקטיבים מסוימים. הדברים לא היו סתמיים כאן. הדברים היו מכוונים במטרה להפסיק". דעתה של הד"ר דורסט התחזקה, ע"פ עדותה, לאור העובדה שגם המומחית שהגישה חוות דעתה מטעם הנאשם, ד"ר בן אור, לא

טענה כי הנאשם סובל ממחלת נפש. ד"ר דורסט אישרה בחקירתה כי לא הכינה בעבר חוות דעת שעסקו בטענת אוטומטיזם או אוטומטיזם שפוי (ולמושגים אלה נתייחס בהמשך).

ראיות ההגנה:

הנאשם

13. הנאשם, כבן 30, נשוי ואב לארבעה ילדים, התגורר בקרית ספר, ועובר לאירוע היה תלמיד בכולל. לימודיו בכולל גזלו את מירב זמנו. הנאשם העיד כי בימים שקדמו לאירוע הופצו מודעות, בסמוך לכולל בו למד בשכונת רמות בירושלים, אודות התהלוכה, ובאותן מודעות באו דברי גנאי בנוגע למעשיהם של הנוטלים חלק באותה תהלוכה. כמו-כן, באה קריאה לעצור את התהלוכה, שכן חומרה מיוחדת נבעה מהעובדה שהיא עמדה להיערך דווקא בירושלים. לעניין זה אמר הנאשם: " . זו עבירה מהחמורות ביותר בתורה. זה יש עליה מיתה בדין . . . ואנשים שעושים כאלה עבירות זה עצמו חמור וקשה. עם דגלים זה חמור שבעתיים וכשהם מקפידים ומשתדלים ונלחמים על זה בבית משפט לעשות דווקא בירושלים זה שבעתיים על שבעתיים ונלחמו . . . שירושלים זה עיר הקודש. העיר הגדולה של הקדוש ברוך הוא להראות שאין אלוקים . . . אפשר לעשות את המעשים הכי חמורים והתועבות הכי גדולות ולהתגאות בזה . . . בירושלים זה המקום הכי קדוש . . . מתגאים בזה בצעדה גדולה ובפרהסיה בראש חוצות עם תקשורת עולמית. זה מזכיר את דור המבול". עוד הוסיף הנאשם ואמר כי חילול השם, לשיטתו, היה חמור פחות לו הייתה נערכת התהלוכה לצרכים מסוימים (כגון לאימוץ ילדים), אולם, משלא עמד אינטרס כלשהו, ספציפי, מאחורי התהלוכה כי אז: "ברור לי שהכוונה היא כאמור להוכיח לעולם שאין אלוקים ואין דין ואין דיין וזה מלחמה נגד הקדוש ברוך הוא . . .". הנאשם ראה מודעות בהן פורסם כי תיערך תפילה עובר לתהלוכה בכיכר ציון, משם יצאה התהלוכה, והוא חש צורך לקחת חלק באותה תפילה, שכן, הוא חש בצורך לפעול במסגרת המותר, ולהוות משקל נגד לקריאת התיגר שבקיום התהלוכה. יום קודם

לתהלוכה העביר הנאשם שיעור תורה בבית סנגורו, וביקש מהמשתתפים לבוא ולקחת חלק בתפילה. סוכם כי הנאשם יעבור, עובר לתפילה, במשרדו של הסנגור ע"מ שילכו יחדיו לתפילה, וכך עשה. אלא, משהגיע למשרד הסנגור, התברר לו כי הלה עזב, ועל כן יצא הנאשם בגפו לכיוון עצרת התפילה, ולבסוף הגיע לצומת הרחובות בן-יהודה – המלך-ג'ורג' לשם הגיעה התהלוכה. באשר לשלב זה העיד הנאשם: "... מנגד עמדו שם קבוצה של חרדים. והתחילה מתיחות והתעמתות היו צעקות. . . ואז התחלנו יחד עם הקבוצה של החרדים, אני לא מכיר אותם, התחלנו ללכת בצמוד במקביל למצעד. היו שם צעקות וכו'". עד כאן באשר לאספקט הפיסי. באשר למחשבות שהתרוצצו בנפשו אמר הנאשם: "אני רואה את המצעד ורואה איך שהם צועדים, אני יודע שאם הם יגמרו את הצעדה בשלום עם התקשורת עם הגאווה הזאת, איך שכאילו כבשנו את ירושלים, כבשנו את הקדוש ברוך הוא. נצחנו את הקדוש ברוך הוא, זה יהיה אסון. אסון לעם ישראל, זה חילול השם גדול. זה יהיה אסון לעם ישראל. זה יהיה גזירות מאוד קשות על זה". ועוד אמר, ע"מ להבהיר את דבריו: "מלחמה בהשם בתוך ירושלים דווקא כשאף אחד לא מוחה זה יכול להביא חרון אף מאוד גדול על עם ישראל. . . אם כולם היו עוברים על זה בשתיקה. . . הקב"ה היה כועס לא רק על עושה המעשים על כל עם ישראל. . . הייתה נגזרת כליה"

14. בשלב זה סבר הנאשם כי הוא חייב לגרום להפסקת התהלוכה מחד, אולם הבין כי מעשה כזה עלול לגרור אחריו "תשלום" במישור האיש, מאידך. מן הראוי, בשלב זה, להביא את אשר עבר במוחו ובנפשו של הנאשם באותם רגעים בצורה מפורטת, ובלשונו, ע"מ לנסות ולעמוד על הלכי נפשו, על התלבטויותיו, על מחשבותיו, שיקוליו, דחפיו, והמניעים אשר הדפו אותו לכיוונים מנוגדים:

"כן. עכשיו כשאני הולך אז אני אומר אז חייבים כאן לבלום את זה.

חייבים לעצור את המצעד. אי ואבוי אם זה יגמר. אי ואבוי אם זה

יגמר חלק ובשלום ללא מחאה מתאימה. זה היה נראה לי לא מספיק.

אם יתנו ככה למצעד לעבור בשלום בלי שום משהו רציני. אז חייבים לעשות משהו. מה? לא ברור גם לי. כאילו לא היה ברור גם לי מה צריך לעשות. עכשיו לעשות משהו יכול להיגמר לא נעים. כן זה, זה יכול להיגמר במעצר כן? שזה יכול לשנות את כל החיים גם אז הרגשתי את זה. להתנתק מהמשפחה, שאלה לכמה זמן. מהכולל מהחברים. בקיצור זה נוגד את כל האינטרסים שלי אמרו תעזוב אותך מה אתה צריך להיכנס עם ראש בריא למיטה חולה. זה שהקב"ה ידאג לזה. אם לא הקב"ה אז יש צדיקים אחרים ויש גדולים היו רוצים היו עושים. לא עשו אין בעיה, זה הבעיה שלהם, בעיה של הקב"ה בעיה של אני לא יודע מי.

מצד שני היה לי את ההרגשה הראשונה שאם אני, אם אף אחד לא יעשה משהו אם אני לא אעשה משהו אז אף אחד לא יעשה משהו. ואם אף אחד לא יעשה משהו אז כאמור זה חילול השם נורא ויהיה אסונות נוראיים. שאני לא אדע לצפות למה. אינטרסים אישיים מול כזה, מול אינטרסים מצד אחד מול הרגשה כזאת שחייבים כאן לעשות משהו. כאמור היה לי מאד סערת רוחות. אני כבר לא שמתי לב מה קורה כל כך בסביבה. מתוך סערת רוחות אני כבר עזבתי, התחלתי לברוח מזה. עזבתי את הרחוב הלכתי הצידה, אני לא זוכר היה שם איזה תחנה אולי. זכור לי בתמונה. אולי לתחנה הלכתי אולי באזור שמה לברוח מהנושא הזה. עכשיו נגיע אולי לסכין. בשלב זה כנראה, כנראה בשלב זה כבר הייתה לי סכין וזו השאלה לא ברור לי מאיפה הגיעה.

לעניין הסכין, אמר הנאשם כי, ככל הנראה, הוא קיבל אותה מאדם כלשהו ולאחר מכך הוא "מצא" אותה באחד מכיסיו. חוסר הידיעה כיצד הגיעה הסכין לכיסו נובע מכך שהיה שקוע בהתלבטויות, כלומר הוא נע בין שני קטבים מנוגדים: מחד, תוצאות אישיות בהן הוא עלול לשאת, במידה שיבצע דבר מה, ומאידך "חילול הקודש", וכדבריו: "מצד אחד האינטרסים האישיים לא להסתכן. לא נכנס למיטה חולה נקרא לזה, שלום עלי נפשי . . . עכשיו חשבתי לעשות משהו. מה לעשות זה

בעצמו לא ברור לי. לדקור וודאי שלא להרוג כל שכן לא". משנשאל הנאשם, בשלב זה של עדותו, אם זו אכן הייתה מחשבתו, מדוע לא השליך את הסכין, השיב: "זה היה חלק מההתלבטויות מה לעשות. עכשיו לדקור לא, אבל זה יכול להיות אולי". עוד הבהיר כי בשלב זה תוכניותיו לא היו ברורות: אולי רק להיכנס "ולעשות בלאגן", או אולי לאיים, אולי לא להשתמש בסכין. בשלב זה, לפי עדותו, היה הנאשם בשלב ההתלבטויות: "לחצים לכאן ולכאן. להרוס את כל החיים שלי, זה היה אינטרס אישי . . . ואוי ואבוי לכלל עם ישראל אם זה יעבור". לדברי הנאשם, בשלב זה של ההתלבטויות הוא כמעט ולא שם לב למתרחש סביבו.

בשלב זה של ההתלבטויות ביקש הנאשם לעזוב את המקום: "תפסתי את הרגליים וברחתי הצידה לברוח מהעסק. ההתחלה של ההכרעה, נאמר, לכיוון האישי" ובהמשך, לאחר מכן: "ואחר כך היה לי מין זיכרון על הרגשה כזאת, זה הרגשה שקשה מאוד להגדיר אותה, מן דחף כזה של שקימי נקרא לזה שחייבים ללכת ולפעול ושם לא הרגשתי את ההתלבטות או את כח הבחירה שהיה מקודם שאפילו הכרעתי פה לטובת האינטרסים האישיים, פתאום מן נגיעה כזה, מן דחק הרגשה ברורה ודחף ברור שלקום ולעשות מעשה ולצעוד לעבר המצעד". הנאשם הסביר את הרגשתו זו כמסירות וכבטלות היינו, ביטול האינטרסים האישיים כלפי רצון האל. הכרעתו הובילה אותו לעזוב את המקום והוא אכן פנה הצדה מהתהלוכה, אלא שלאחר מכן נכפתה עליו אותה כפייה שנטלה ממנו את הבחירה והוא עדיין זוכר את הדחף לקום ולעשות מעשה. משלב זה, שעה שקם לעשות מעשה, הוא, לגרסתו, כבר אינו זוכר את אשר אירע והזכרון הבא, לו הנו מודע, הוא היותו עצור בניידת המשטרה. הנאשם זוכר, במעומעם כדבריו, את ניסיונו "ללכת הביתה" שעה שהיה בתחנת משטרת מוריה (זאת בהתייחסותו לטענה לפיה ניסה להימלט). הנאשם הוסיף כי לאחר מעשה התפלל לשלום הפצועים שכן לא היה לו עניין אישי כנגדם אלא שהתפקיד שהוטל עליו היה לעצור את התהלוכה.

15. כזכור, הנאשם שתק במהלך חקירתו במשטרה. נימוקו לשתיקתו בחקירתו הראשונה היה נעוץ בתחושתו שמא גורמי החקירה יבקשו להפלילו במעשים אותם כלל לא ביצע, וייטפלו כנגדו מעשים שאינו קשור בהם. דעתו זו נבעה כתוצאה משמועות ששמע על מיני "טריקים ורמאויות" של המשטרה, ומהידע שהיה בידו, מסקנתו היתה לדבר בחקירה כמה שפחות, על אף, שבמידה מסוימת לפחות, היה מודע לחשיבות מסירת גרסא ראשונה. לראיה, מצביע הנאשם על דבריו של השוטר טל מזרחי אשר ציטט דברים שבאו מפיו, ואילו הוא, הנאשם, כך לגרסתו, אינו זוכר שאמר דברים אלה, אם כי אינו זוכר כלל אותו שלב. לטענתו, מאחר שלדעתו לא מאפיין אותו לומר דברים מעין אלה, יתכן שהשוטר מזרחי שיקר. מסיבה זו הוא גם סירב למסור טביעות אצבע. עוד הבהיר הנאשם, בעת חקירתו הנגדית, כי בתחילה, כאמור, חש התלבטות. לאחר מכן, בשלב הסופי, חש מחויבות ואף דחף פנימי. לעניין המושג "עבד האל" אמר הנאשם: "עבד אמיתי ומושלם זה אחד שמתבטל שכל רצונו מתבטל כלפי אדוניו . . . עבד מושלם צריך לעבוד על עצמו שלא להתייחס לאינטרסים שלו, רק לאינטרסים של הקב"ה רצון אדוניו". יחד עם זאת הוסיף כי בד"כ כח הבחירה (של היחיד) לא נשלל. מאחר שאינו יודע כיצד הגיעה הסכין לידיו, ומאחר שהוא שולל את האפשרות לפיה הסכין נרכשה על ידו או כי מצא אותה, הוא אינו כועס על מי שהביא לו את הסכין והסברו לכך הוא: "מהשמיים שלחו לי את זה". יחד עם זאת, נשאל הנאשם, איזה מעשה חשב לבצע ואיזה סוג של הרס משפחתי ייגרם בעקבותיו, והנאשם שמר בעדותו על כל האופציות העונשיות האפשריות, שכן, לדבריו, גם אם היה מבצע מעשה קל בהרבה, יכול שהמשטרה והשב"כ היו מעצימים את מימדי המעשה ובעקבות כך גם את התגובה. הנאשם טען כי אינו זוכר האם אמר למומחית מטעמו, ד"ר בן אור, כי הוא זוכר את השלב בו החזיק בסכין, והוא נימק זאת בכך שחלפו כארבעה חודשים מאז שוחח עם המומחית, אם כי הוסיף: "יש סבירות גבוהה שאמרתי והיא כתבה את זה".

16. כאמור, בנוסף לנאשם העידו מטעם ההגנה עדים נוספים: הרב נויגרשל שהגיש חוות דעת באשר למשמעות המושג משכב זכור. המאשימה לא חלקה על הדברים אותם פירט הרב נויגרשל בחוות דעתו, אולם נטען כי ישנם זרמים אחרים במדינת ישראל, החולקים על דעתו המובעת בחוות הדעת. עוד העיד עו"ד פנחס כהן, המכיר את הנאשם על רקע שיעורי תורה אותם מלמד הנאשם, ונמנה על תלמידי אותו חוג. עדותו של עו"ד כהן נגעה לאופיו של הנאשם, וכדברי הסנגור, עדות זו נועדה להביא למסקנה לפיה אין בנאשם מימד של אלימות. כן העיד מר כהן על פניית הנאשם, ביום שקדם לאירוע, להגיע לעצרת התפילה, וסוכם על מפגש במשרד הסנגור, עו"ד א' אוחיון. העד כהן אכן נכח במשרד אולם נאלץ לעזוב את המקום עקב נסיבות משפחתיות, בטרם הגיע הנאשם. כאמור, בנוסף לעדותו של עו"ד כהן, הוגשו תצהיריהם של חמישה אנשים נוספים המכירים את הנאשם ובכולם פורטו מעלותיו הטובות ואופיו של הנאשם, כפי שאותם אנשים הכירו את הנאשם.

17. לאחר תום שמיעת הראיות ובמהלך שמיעת הסיכומים, הובא לעדות, מטעם הנאשם, תלמיד הישיבה שמואל אירנשטיין. מלכתחילה, עלה עד זה על דוכן העדים אולם סרב לענות על שאלות אשר הופנו אליו מחשש של הפללה עצמית. לדיון נוסף, שהתקיים לאחר הדיון הנ"ל, חזר מר אירנשטיין לדוכן העדים, ומאחר שב"כ המאשימה הסכים כי עדותו של אירנשטיין לא תשמש ראיה לחובתו בהליך אחר, מסר מר אירנשטיין את עדותו, לפיה, עובר לאירוע הוא היה זה שמסר הסכין לנאשם, לאחר שפגש בו ברחוב המלך ג'ורג'. בין הנאשם לבין אירנשטיין אין הכרות קודמת, כך ע"פ עדותו של אירנשטיין. לדברי העד הוא רכש את הסכין בדרכו מהישיבה לתהלוכה (בחנות בשם "כלבו ירחמיאל, בשכנות גאולה). אירנשטיין העיד כי הוא הביא את הסכין עמו ע"מ לנקב גלגלי מכוניות של רכבים שיטלו חלק בתהלוכה, זאת מתוך

מגמה לגרום לעיכוב התהלכה. העד נמנע מלעשות כן מאחר שראה שוטרים רבים ובעקבות כך – פחד.

ומדוע ניתנה הסכין דווקא לנאשם? על כך השיב העד: "אחדים היו יותר אדישים, עמדו והסתכלו מסקרנות. הוא היה נראה בחור ממש כל עצמותי תאמרנה אני מזועזע, וזהו, אז הלכתי, ראיתי אותו פעם ראשונה. אחרי זה עוד כמה מטרים שהתקדמנו לכיוון גן העצמאות אז ראיתי אותו פעם שניה. ניגשתי אליו, נתתי לו את הסכין ביד, אמרתי לו לך תקרע להם את השלטים". ובהמשך אמר: "הוא הסתכל על הסכין עוד שאני אוחז בסכין. הכנסנו את זה ביחד לכיס שלו . . . הוא התקדם אני נשארתי במקום". מר אירנשטיין העיד כי מיד לאחר האירוע, ואף לאחר מכן, הוא לא התקשר למשפחת הנאשם מאחר שחשש לעורו, מה עוד שהתגובות למעשיו של הנאשם היו שליליות. אולם, מאחר שמצפוננו התעורר, ומאחר שקשר אירועים שליליים שאירעו לו בחייו, למעשה נתינת הסכין, הוא התקשר מטלפון ציבורי לבית הנאשם (לאחר שבירר את מספר הטלפון במודיעין 144), שוחח עם אשת הנאשם, שהפנתה אותו להורי הנאשם, שהפנו אותו לסנגורו של הנאשם. כאשר נשאל העד כיצד לא חשש למסור את הסכין לאדם אותו אינו מכיר ושאלו הוא יכול לצפות את תגובותיו השיב: "היית צריך לראות את הבן אדם בשעת האירוע, הוא היה נראה ממש בצורה כזאת מאוד מזועזע . . . ממש נסער וכאוב אחרת מכולם. היה נראה אחד שילך ויקרע את השלט". העד הוסיף, כי מהרגע בו נתן את הסכין לנאשם ועד אשר שמע את ההמולה בעקבות מעשי הנאשם, חלפו דקות ספורות. בהקשר זה יצוין כי ב"כ המאשימה הצהיר כי נערך איכון למכשיר הסוללרי של העד ליום ולשעת האירוע ונמצא כי המכשיר היה במרכז העיר ירושלים.

לאחר שמיעת הסיכומים הגישה המאשימה בקשה להבאת ראיות נוספות (בהתאם להוראת סעיף 165 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). בקשתה נסמכה על הטענה לפיה, בעקבות ראיה חדשה שהגיעה לידיה ניתן להפריך את טענת העד אירנשטיין בדבר רכישת הסכין במקום בו טען כי נעשה כן. הסנגור הסכים

לבקשה בכפוף לכך שיתאפשר לו להביא ראיות נוספות שיהא בהן כדי לחזק את עדות העד אירנשטיין. בהקשר זה נשמעה, אפוא, עדותו של מר אילן כהן, העובד כ- 17 שנים ב"כלבו" ירחמיאל, ברח' מלכי ישראל 27 בשכונת גאולה, לפיה הסכין, מסוג זה שנעשה בה השימוש ע"י הנאשם, מעולם לא נמכרה ע"י אותה חנות, וגם "טיקט התמחור" הצמוד לעטיפת הקרטון של הסכין, (ת/7), אינו של אותה חנות. עוד העיד העד כי אין חנויות נוספות בירושלים לממכר כלי בית הנושאים את השם "כלבו ירחמיאל". לאחר עדות זו, הודיעו הצדדים על הסכמה לפיה, גרסתו של העד אירנשטיין לגבי האופן והמועד בו התקשר לביתו של הנאשם ושוחח עם אשתו, ולאחר מכן עם אמו של הנאשם אשר הפנתה אותו אל הסנגור, נבדקה ואומתה, לרבות התקשרותו של העד מטלפון ציבורי. כן הוסכם כי אין היכרות קודמת בין העד אירנשטיין לבין הנאשם, והוגש מזכר, (נ/11), בו מפרט יבואן מסוים כי הוא סיפק את הסכינים מהסוג בו עשה הנאשם שימוש, לשישה לקוחות, ארבעה נבדקו ע"י המשטרה, שלושה מתוכם הכחישו כי החזיקו או מכרו סכינים מסוג זה (למעט לקוח מס' 2).

18. מטעם הנאשם הוגשה, כאמור, חוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר ח. בן אור (נ/3). נקודת המוצא של ד"ר בן אור הנה, כי, ללא ספק, הנאשם איננו חולה נפש או אדם אשר אינו מסוגל לעמוד לדין. לדעתה של ד"ר בן אור, הנאשם: "הגיע למצב של חוסר שליטה פנימית מוחלטת, חוסר שיקול דעת, חוסר בקרה עצמית, וחוסר מודעות למעשיו. הוא פעל כאוטומט מתוך ערפול חושים גמור". בפרק הסיכום והמסקנות לחוות דעתה, קבעה ד"ר בן אור כלהלן:

"כלל התיאורים שנאספו לגבי אישיותו של ישי לאורך השנים, התנהגותיותו, והתבטאותו לפני מעשה הדקירה, והמשך התנהגותו ותגובותיו לאחר מעשה מצביעים על אדם בריא ויציב נפשית בדרך כלל, שקט ולא אלים, שתוך מצב נפשי קיצוני של סערת רגשות מצוקה ולחץ הגיע להיעדר שליטה מוחלטת על מעשיו למרות

שניסה להימנע מכך ונכנס למצב של אוטומטיזם במהלכו פגע באנשים בצורה לא מאורגנת ולא מתוכננת מראש".

עוד הוסיפה ד"ר בן אור ואמרה:

"מצב זה תואם את המתואר בסעיף 34 ז' לחוק העונשין, תשל"ז-1977".

בשעת עדותה בבית המשפט הבהירה ד"ר בן אור כי המצב בו היה הנאשם עובר לאירוע נקרא "סטופור": "זה מצב מוכר . . . שמתאר בעצם התמקדות לתוך נושא אחד ואז הוא לא שם לב למה שקורה מסביב . . . ואז הוא לא יודע מה מימינו ומשמאלו. זה קורה לכל אחד מאיתנו מי שיש לו ריכוז טוב . . .". לדבריה, לאחר שלב "הסטופור" מגיע ערפול החושים: "ערפול חושים בודאי שהוא לא דבר שנופלים אליו בבת אחת". ד"ר בן אור המשילה מצב זה למצב של הרדמה, אשר גם אליו הכניסה היא הדרגתית, כמו גם היציאה מערפול החושים שהיא הדרגתית. הדגש, לשיטתה, מצוי בהדרגתיות שבתהליך ולא בשלב נקודתי. "ערפול חושים" הנה סיטואציה במסגרתה אדם פועל "מתוך משהו שהוא לא יודע". במצב זה, אין זכרון לגבי האירועים ואין קשר למודע (להבדיל ממצב של "מודע צלול"). לדברי ד"ר בן אור, אוטומטיזם הוא חלק מהמתרחש במצב של ערפול חושים. עוד ציינה ד"ר בן אור כי איננה מכירה מחקרים בנוגע לערפול חושים ולדבריה: "זה מושג שהוא ב"מגרשם" של המרדימים ואנשי הטיפול הנמרץ, ואישרה כי מצב של ערפול חושים מלא מקורו בהליך הדרגתי, כלומר, בדרך תהיינה דרגות של ערפול חושים. "אין דרגות קבועות ומסודרות שאפשר למדוד ערפול חושים", אך קיים תהליך של הדרגה בערפול החושים, אותו לא ניתן למדוד ולכמת בצורה מדויקת. יחד עם זאת הוסיפה, בהמשך, שגם מי שמצוי בשלב ערפול חושים, "בניתוק הזה מהסביבה יש דרגות". אחת האפשרויות לאוטומטיזם, יכולה לנבוע מבעיה פסיכיאטרית רגשית. ערפול חושים הוא העדר מודעות. לגישת ד"ר בן אור, בשעת האירוע (בעת ביצוע הדקירות), הנאשם "לא היה ער למי שהוא דוקר, זה יכול להיות כל אדם שהוא" (עמ' 125 לפרוטוקול מיום 17.11.05). דהיינו, כך אישרה

המומחית, הנאשם היה מסוגל לדקור באותה עת גם מי מבני קהילתו, לו עמדו אלה בסמוך אליו, וכדבריה: "כשהוא הגיע לאותו מצב שהוא לא יודע אז הוא לא יודע" (שם). ולשאלת בית המשפט: "אם הוא היה יודע להבחין אז הוא לא היה במצב שאת טוענת" השיבה ד"ר בן אור: "בוודאי שלא". כאשר הובאו לפני ד"ר בן אור חילופי הדברים בין הנאשם ולבין השוטר טל מזרחי, השיבה ד"ר בן אור כי באומרו דברים אלה, כפי שיוחסו לו, לא היה הנאשם במודעות, אלא: "סתם דיקלם שבלונות". באשר לתפיסת הדגל ע"י הנאשם, ראתה בזאת ד"ר בן אור כעניין מקרי: "הוא היה יכול לתפוס אוזן הוא היה יכול לתפוס אף הוא יכל לתפוס משהו באותו הגובה", ופעולת התפיסה היתה, מבחינת הנאשם, פעולה אקראית.

בעדותה הנוספת בבית המשפט של ד"ר בן אור, עדות שבאה לבקשת הסנגור, משנשאלה מהו המונח המקצועי ל"ערפול חושים", השיבה כי ניתן לכנות זאת: "delirium", הוא מושג רפואי – פסיכיאטרי. במצב זה: "ישנה ירידה כללית ביכולות של האדם לקלוט גירויים . . .". ועוד הוסיפה: "אוטומטיזם שפוי יכול להופיע במצב כזה. זה לא מחויב שהיה בכל delirium כזה דבר בוודאי שלא. זהו משהו כללי יותר ואחר כך עוברים למשהו פרטי יותר". עוד הוסיפה כי מצב זה של delirium הוא מצב של ניתוק, ערפול חושים ומצב זה מקורו (אפשרי) מבעיות ביולוגיות-נטו, ממצב רגשי, ולרבות ממצב נוירולוגי. בעדותה הנוספת הבהירה ד"ר בן אור קיים כי הבדל בין מצב של delirium לבין מצב של stupor. לשיטתה, שני המצבים חלים בעניינו של הנאשם, אם כי מצב של delirium הוא זמני וקצר יותר מזה של stupor אך בשניהם קיימת ירידה בהכרה והמאפיין הוא ניתוק מהסביבה, והתכנסות פנימית היכולה לנבוע גם ממצב רגשי. נתון נוסף עליו נסמכה ד"ר בן אור נובע מהתוצאות המזעריות שנולדו מפעולות הדקירה של הנאשם, על אף שאחז בסכין בעלת להב ארוך ופוגעני, ומבחינתה ניתן להסיק על המצב הנפשי גם מהתוצאות: "בן אדם נכנס בקבוצה של אנשים וכל מה שהוא מצליח לעולל למזלנו הטוב הוא כל כך מעט יחסית לפוטנציאל שהיה לו ביד".

19. להשלמת התמונה הראייתית ייאמר שהצדדים הגיעו לידי מספר הסכמות: לגבי סירוב הנאשם למסור טביעות אצבע, נרשמו 4 זכר"ים ע"י שוטרים שונים, ואילו בנוגע להליך אליו הוזמן הסנגור לשכנע את הנאשם ושבעקבותיו נמסרו טביעות אצבע – לא נרשם תיעוד. הוסכם כי קיימת הודעה מאת רב-פקד במשטרה לפיה בניידת המשטרה, ביחד עם השוטר טל מזרחי, נכח גם שוטר נוסף בשם ערן אופיר אשר לא נחקר. עוד הוסכם כי עובר להגעת הנאשם לרח' המלך ג'ורג', הגיע הנאשם למשרד עו"ד אוחיון ע"מ שהשניים ילכו יחדיו לתפילה, ומשהגיע הנאשם בסמוך לשעה 19:00, לא מצא את עו"ד אוחיון במשרדו. עוד הוגשה, בהסכמה, הודעת השוטר לירון מן (נ/4) אשר הבחין בנאשם כשהוא רץ אל תוך הצועדים, שמע צעקות והבחין בהתקהלות, והשוטר רץ למקום והדף את הנאשם לרצפה וגונן עליו מפני הצועדים עד להגעת קצין משטרה. נ/5 הנה הודעת השוטר מנשה נחום, אשר הורה, ברמקול, לאנשים להתרחק מהנאשם ולאחר מכן אף תפס את הסכין. כן הוגש בהסכמה דו"ח מעצר הנאשם (נ/6). נ/7 הנו צילום מעיתון בו רואים את הנאשם אוחז בסכין ביד ימין המופנית לכיוון בטנו התחתונה של העד טאקו, כאשר שוטר אוחז בנאשם מאחור ודגל הגאווה כרוך סביב גופו של הנאשם (מהצוואר כלפי מטה).

דיון – טענות האוטומטיזם

20. מהאמור לעיל עולה כי יריעת המחלוקת מצומצמת: מדובר באירוע קצרצר אשר קדמו לו לבטיו של הנאשם אשר גם הם, כך על פי עדותו של הנאשם, לא ארכו זמן רב. מבחינת היקף המעשים אין חולק כי המתלוננים רוסו וטאקו נפגעו מהסכין בה אחז הנאשם. באשר לליגל טרזי, מתלוננת זו לא ראתה את הנאשם דוקר אותה והיא אף העידה כי אינה יודעת כיצד נפגעה. לעניין זה טוען ב"כ המאשימה כי מעיון בתעודה

הרפואית ת/4, ניתן ללמוד כי ליגל טרזי טופלה בגין פצע חתך ובמסגרת הטיפול בוצעו תפרים. ראיות נסיבתיות אלה, בהצטרפן לעובדה שליגל טרזי צעדה בסמוך לאדם רוסו בשעת האירוע, מעידות, כך לגרסת המאשימה, על העובדה שגם ליגל טרזי נפגעה מהסכין בה אחז הנאשם, ולעניין זה נתייחס בהמשך.

אם כך, השאלה היא האם הייתה לנאשם שליטה על מעשיו ועל תנועות גופו או שמא היה שרוי במצב של "אוטומטיזם". במידה שהתשובה לשאלה זו חיובית, תשאל השאלה האם מעשיו של הנאשם באים בגדרה של עבירת הניסיון לרצח.

סעיף 34 ה' לחוק העונשין קובע כי: "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית". לצד זאת, קובעת ההוראה שבסעיף 34 כ"ב לחוק את הכלל לפיו לא יישא אדם באחריות פלילית אלא אם העבירה המיוחסת לו הוכחה מעבר לספק סביר. ס"ק (ב) לאותה הוראה קובע: "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג". מכאן, מלכתחילה מתקיימת חזקה שפיות, כלומר ביצוע מעשה מקום בו לא חל סייג לאחריות פלילית. אולם, זו חזקה הניתנת לסתירה, והנטל מוטל, בהקשר זה, על הנאשם. להשלמה יוזכר כי לשם סתירה החזקה די לנאשם לעורר ספק סביר בשאלת קיומו של הסייג (ר' ע"פ 2788/96 בוריס אבליס נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב (3) (183)).

הגנת הנאשם, בסוגיא זו, מבוססת על הוראת סעיף 34 ז' לחוק הקובע כלהלן:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה ולא היה בידו לבחור בין עשייתו לבין ההימנעות ממנו מחמת העדר שליטה של תנועותיו הגופניות, לעניין אותו מעשה, כמו מעשה שנעשה עקב כפייה גופנית שהעושה לא יכול להתגבר עליה, תוך תגובה רפלקטורית או עוויתות בשעת שינה או מצב של אוטומטיזם או של הפינוזה".

הבסיס הטמון בהוראה זו נסוב סביב העדר השליטה אצל המבצע. "שליטה" בהקשר זה פירושה היכולת לבחור בין קווי התנהגות שונים, דהיינו יכולת הרציה.

העדרה של השליטה יכול שינבע ממספר גורמים: פיזיים או נפשיים, והמצב עצמו יכול שיהא קבוע או זמני וחולף (ר' י' קדמי על הדין בפלילים, תשס"ה-2004, חלק ראשון, עמ' 433). ההוראה ע"פ סעיף 34 ז' עוסקת בהעדר שליטה מוחלט, להבדיל מסייגים אחרים, שעניינם אי שפיות הדעת, אותם מאפיין היעדר שליטה ברמה של "חוסר יכולת של ממש".

21. השאלה, כפי שזו באה לידי ביטוי בהגנת הנאשם, הנה האם הנאשם פטור מאחריות פלילית למעשיו מחמת שלא היה בידו לבחור בין עשייתם ולבין הימנעות מכך, זאת מחמת העדר שליטה על תנועותיו הגופניות, לאור היותו במצב של "אוטומטיזם". הגדרת המונח אוטומטיזם באה בחוות העת המשלימה שמטעם המאשימה, כלהלן:

"Automatic performance of an act or acts generally representative of
unconscious symbolic activity"

כפי שהבהירה ד"ר דורסט בבית המשפט, עיקר מסקנות חוות הדעת מטעם המאשימה נסמך על כך שהנאשם נקלע להתלבטות פנימית עובר לאירוע, והתלבטות, דהיינו ניסיון להימנע ממעשה, שולל מצב של אוטומטיזם. לשיטת הד"ר דורסט קיימת סתירה מהותית – פנימית בין התלבטות לבין מצב של אוטומטיזם. עוד הוסיפה, כזכור, ד"ר דורסט, כי מעשיו של הלוקה באוטומטיזם, אינם מכוונים כלפי אובייקטיבים מסוימים, ולמעשי הנאשם כאן הייתה מטרה להפסיק את התהלכה. יוער כי האוטומטיזם בו אנו עוסקים הנו "אוטומטיזם שפוי", שכן המומחים משני הצדדים מסכימים כי הנאשם אינו סובל ממחלת נפש, אלא נטען כי הנאשם נקלע למצב זה עקב סערה פנימית עמוקה אשר נולדה לפרק זמן קצר, מוגבל, ולאחר מכן חלפה. אוטומטיזם, כהגנה העשויה לפטור מאחריות פלילית, נחלק לשתי קטגוריות:

אוטומטיזם בלתי שפוי (Insane Automatism) שמקורו במחלת נפש, ואוטומטיזם שפוי (Sane Automatism) שמקורו בגורם חיצוני, או מחלה "פיזית" – נוירולוגית, גורמים שאינם מסווגים כמחלה נפשית. לזה וגם לזה מכנה משותף: בשעת האירוע היה הנאשם נטול מודעות בדבר הנעשה איתו ומסביבו, וכתוצאה מכך לא שלט על תנועותיו. (ראו: ע"פ 382/75 נחום חמיס נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 729; ע"פ 79/87 גרנות נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ג(3) 617 ע"מ 3-642). נקבע, כי בית המשפט מצווה לבחון טענת אוטומטיזם, ובעיקר טענת אוטומטיזם שפוי, בזהירות מרובה: "כדי שלא יולך שולל על ידי מה שלאמיתו של דבר אינו אלא כלשון המלומד J.E HALL WILLIAMS . . . המפלט האחרון של הגנה הנדונה לכישלון מראש". וכן: "משבא בית המשפט להכריע בשאלה כגון זו, מוטל עליו לבחון ולשקול לא רק את חוות הדעת של המומחים אלא גם את יתר הראיות אשר באו לפניו, ואת הממצאים העובדתיים שהוכחו, כולל מעשיו של הנאשם והתנהגותו. מסקנות בית המשפט מוסקות ממכלול הראיות שחוות הדעת הרפואית הן רק חלק מהן": (ע"פ 870/80 לדאני נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ו (1) 29). יובהר כי כיום רשאי הנאשם להנות מהספק בדבר קיום כל אחד מהסייגים לאחריות פלילית. אולם, הספק חייב להיות סביר, מבוסס, ומובנה בחומר הראיות.

22. מנגד, המומחית הפסיכיאטרית מטעם הנאשם, ד"ר בן אור, הגיעה למסקנה לפיה הנאשם: "הגיע למצב של חוסר שליטה פנימית מוחלטת, חוסר שיקול דעת, חוסר בקרה עצמית, וחוסר מודעות למעשיו. הוא פעל כאוטומט מתוך ערפול חושים מוחלט". דעתה של ד"ר בן אור נסמכת על כך שהנאשם היה בכל מהלך חייו אדם בריא ויציב נפשית, נטול אלימות, והוא עשה את אשר עשה מתוך מצב נפשי של סערת רגשות, מצוקה ולחץ, שבגינם הגיע להעדר שליטה, ואף שניסה להימנע, "נכנס למצב של אוטומטיזם במהלכו פגע באנשים בצורה לא מאורגנת ולא מתוכננת מראש". כפי שאוזכר לעיל, אישרה ד"ר בן אור, בשעת חקירתה, כי הנאשם "לא היה ער למי שהוא דוקר, זה יכול להיות כל אדם שהוא". דהיינו, אם הייתה קיימת אצל הנאשם יכולת אבחנה – הוא

לא היה במצב של אוטומטיזם. אולם, בחינת העובדות וסקירת האירועים בהילוך איטי, מעידה כי הנאשם פעל באופן השומט את הבסיס מתחת להנחה הבסיסית של ד"ר בן אור: מעדותו של הנאשם עולה כי הוא הגיע לאיזור התהלוכה כאשר הוא טעון במטען נפשי עז כנגד קיומה של תהלוכה זו. הפרסומים אליהם נחשף בימים שקדמו לתהלוכה בצירוף אמונותו, הבעירו בקרבו אש שהלכה וגברה ככל שהתקרב מועד התהלוכה. הנאשם אף עשה נפשות לקיומה של התנגדות לתהלוכה, זאת כפי שעולה מעדותו של פנחס כהן אשר העיד על פנייתו של הנאשם לתלמידיו בשיעור שנתן יום לפני האירועים, שבה ביקש מהנוכחים להופיע לעצרת התפילה. הנאשם עצמו, ביום האירוע ועובר לאירוע, הגיע למשרדו של עו"ד אוחיון, כפי שסוכם, ומשהוברר לו כי הגיע באיחור, שם פעמיו לתהלוכה. הנאשם הגיע עד לרחוב המלך ג'ורג' שם נעה התהלוכה באותה עת, ואו-אז, האש שבערה בקרבו החלה להגדיל את להבותיה והוא נקלע לסערה פנימית שכן הוא היה עד לתהלוכה שהמשתתפים בה מבצעים עבירות חמורות לפי דין תורה, שעונשם מיתה, תהלוכה זו נערכת דווקא בירושלים, ובכך היה, לדעתו ולסברתו של הנאשם, משום קריאת תיגר כנגד האל ומשום התרסה בדבר עצם קיומו, וכדבריו: "... להראות שאין אלוקים ... אפשר לעשות את המעשים הכי חמורים והתועבות הכי גדולות ולהתגאות בזה ... זה מזכיר את דור המבול". בהמשך אמר כי ראה בתהלוכה משום: "מלחמה נגד הקדוש ברוך הוא". מתוך רגשות ומחשבות אלה, שהלכו וגאו בקרבו של הנאשם, ואפשר לאמר כי מדובר על גידול בטור גאומטרי, נבעה הכרתו כי התנהלות התהלוכה בשלום וללא הפרעה פירושה: "כבשנו את הקדוש ברוך הוא, נצחנו את הקדוש ברוך הוא, זה אם יהיה אסון ... זה חילול השם גדול ...". והוסיף: "אם התקיימה 'מלחמה' כזו בתוך ירושלים כנגד האל ... אם כולם היו עוברים על זה בשתיקה ... הקב"ה היה כועס לא רק על עושה המעשים על כל עם ישראל ... הייתה נגזרת כליה".

23. אם כן, הנאשם הגיע לנקודת רתיחה בה היה ברור לו, לשיטתו, כי בשום פנים ואופן לא יתכן שהתהלכה תסתיים בשלום, התוצאות מכך ישליכו גם על מי שלא ייקח חלק בתהלכה, אין להשלים עם תבוסה של האל, ועל כן חייבים לבלום את התהלכה. בנקודת רתיחה זו "הבין" הנאשם כי הוא חייב לנקוט במעשה שיביא לכשלון ולתבוסה של משתתפי התהלכה. מעדותו של הנאשם עולה כי אף שעה שהגיע לשלב זה בו נפשו סערה מאד, הבין כי "בעשותו מעשה" הוא נחשף לאפשרות לפיה הוא עצמו ישלם באופן אישי ויישא באחריות למעשיו. על כן, החלה בו התלבטות פנימית, לא פשוטה, במהלכה אף הסיט עצמו, פיזית, לשוליים רחוקים, העדיף את האינטרסים האישיים שלו, וכדבריו: לא להיכנס עם ראש בריא למיטה חולה. אלא, שהמטוטלת נעה שוב לכיוון מניעת "חילול השם" והבנתו כי אם הוא לא יעשה מעשה איש לא יעשה זאת. עד כאן ההתלבטויות הפנימיות שהתרוצצו בקרבו של הנאשם, שבסופן התייצבה הכרתו כי עליו לעשות מעשה, אם כי לא היה מודע, כדבריו, לטיבו של אותו מעשה. בשלב זה, ובנקודה קריטית זו, העיד הנאשם כי נחה עליו הרגשה: "שקשה מאד להגדיר אותה, מן דחף כזה של שמימי נקרא לזה שחייבים ללכת ולפעול . . .". מתוך מצב זה יצא הנאשם "לדרכו", חזר לזירה וביצע את מעשיו. בשלב זה הייתה הסכין ברשותו ובהקשר זה יש לאמר כלהלן: גם אם הנאשם קיבל את הסכין מהעד אירנשטיין, הרי שהשימוש שעשה הנאשם באותה סכין מעיד על כך שבשעה שקיבל אותה סכין, הוא היה מודע לעצם הנתינה ולזהות החפץ הניתן, ובכל מקרה, שעה שהוציא את הסכין מכיסו ועמד לעשות בה שימוש הוא היה מודע לאותו מעשה ולתוצאותיו. ועוד, וזה העיקר, הסכין היתה ברשותו של הנאשם, לכל הפחות, פרק זמן של מספר דקות עובר לשימוש שנעשה בו. על כן, בין אם העד האירנשטיין רכש את הסכין בחנות זו או אחרת ולאחר מכן מסר את הסכין לידי הנאשם, ובין אם הסכין הגיעה לידיו של הנאשם בדרך אחרת, עובדה היא כי הסכין הייתה בידי הנאשם לכל הפחות פרק זמן של מספר דקות בטרם ביצע את מעשיו, ואין מדובר בסכין שנמסרה

לידיו בתכוף ובצמוד לביצוע המעשה ובטרם היה סיפק בידו לשקול את תבונת מעשיו ולתכנן את צעדיו. ובחזרה למסלול העיקרי: אין חולק כי בשלב ההתלבטות היה הנאשם בשולי התהלכה ואף התרחק משוליים אלה בניגוד לכיוון התהלכה, כלומר התרחק מהצועדים. שעה שגמלה ההחלטה בלבו של הנאשם לבצע מעשה, הוא חצה את קהל המפגינים מבני עדתו או הצופים שהיו בשולי התהלכה, חדר אל לב התהלכה לכיוון ההולכים בראשה, שכן לפי העדויות שנסקרו לעיל, צעדו אדם רוסו וליגל טרזי בראש או בסמוך לראש הצועדים. הנאשם "נעל" את המכ"ם הפנימי שלו על אדם רוסו שנשא בידיו את הדגל ואז, או שהוציא מידי אדם רוסו את הדגל ואח"כ דקר אותו בסכין או ההפך (נקודה זו לא התלבנה דייה). כלומר, על אף שהנאשם חצה שני קהלים: קהל המפגינים/צופים וקהל המשתתפים בתהלכה, הוא לא פגע ב"קרבן" סתמי, לא דקר איש מבני עדתו, שוטר או צלם, או אפילו משתתף אחר, אלא היה ממוקד ובהיר דיו לשעוט לכיוון מטרה מוגדרת וברורה היטב, מטרה הנבדלת מיתר המטרות האפשריות, שנבחרה באופן שאינו מקרי כלל ועיקר, באורח המנוגד לסתמיות וליד הגורל, אלא התמקד באדם אשר סימל עבורו את הרע מכל: גם צועד בין ראשי הצועדים וגם נושא הדגל. דהיינו, באותו אדם התמצו כל רעיונותיו ומחשבותיו של הנאשם כפי שאלה פורטו לעיל.

24. אם נסכם את האמור לעיל, הרי התלבטותו של הנאשם, התלבטות עמוקה ויסודית, העידה על יכולת בחירה, ומשהגיע הנאשם לכלל החלטה וראה עצמו "כעבד האל", הקורבן הראשון שנפגע על ידו היה קורבן "מסומן", נטול מקריות, נטול סתמיות והוא איננו "כל אחד" כקרבן אפשרי, כפי שהעידה ד"ר בן אור. בכך יש לשלול את טענתו של הנאשם בדבר "אוטומטיזם שפוי", שכן מעשיו העידו על רצייה. יצויין כי בתמונה 7/נ, בה נראה הנאשם מכוון את הסכין בתנועת דקירה כלפי ראובן טאקו, וכשהוא (הנאשם) אחוז מאחור ע"י שוטר, וכן מצפייה בקלטות הווידאו, נמצא דגל

המצעד כרוך על כתפיו וגופו של הנאשם. לאמור לעיל יש לצרף את המלאכותיות בגרסת הנאשם לפיה הוא זוכר היטב את כל סערת נפשו, ההתלבטויות והתחבטויות הנפש שעבר, שקילת האינטרס האישי מול פעילות על רקע של אינטרס "אלוהי", בעד ונגד, אך מרגע מסוים אינו זוכר מאומה, עד להיותו בניידת, כל זאת כאשר הנאשם, גם ע"פ דעתה של ד"ר בן אור, אדם בריא בנפשו, יציב ונטול מחלות נוירולוגיות או אחרות. כלומר, טענת האוטומטיזם נסתרת גם מהרקע האישי של הנאשם. למעשה, כך עולה מדברי הנאשם, בהיותו איש מאמין, ומאחר שראה בקיום התהלכה משום דבר שלא ייסלח, גם למי שיניח לתהלכה להתקיים, הוא החליט כי הוא זה אשר יעשה מעשה. הנאשם, בעדותו, הצטייר כאדם חושב, היודע להתנסח, והמבין אם אשר לפניו היטב. מהראיות שבאו לפנינו עולה שהנאשם אינו מחמיץ רגע פנוי ומנצל כל עת אפשרית ללימוד (אף בנוסעו במכונית בלא תאורה מספקת), וכן, הוא עצמו מלמד שיעורי תורה. והנה, שעה שנשאל הנאשם מדוע לא בחר בצעד "מינורי" אשר יהא בכוחו לעצור את התהלכה, שכן הוא היה מודע לכך שבמידה שיעשה מעשה ייגרם לו הרס משפחתי, שמר הנאשם על כל האופציות העונשיות האפשריות שהיו עומדות נגדו, והוא נימק זאת באפשרות שהמשטרה והשב"כ יעצימו את מימדי המעשה, גם אם יהא מינורי, ובעקבות העצמה זו ישלם, בכל מקרה, מחיר גבוה. טענה זו, יש לציין, כשהיא באה מפיו של הנאשם, הנה מתחכמת. הנאשם, כך למדנו, נבון דיו להבין שאם היה מבצע מעשה מינורי כגון "חטיפת דגל", הרי ככל שיבקשו להעצים זאת, "המחיר" שישלם עבור כך יהא שונה בתכלית מענישתו בגין דקירת אנשים. אלא, שהנאשם, מחמת אמונתו, הגיע למסקנה כי יש לעצור את התהלכה ויהי מה. על כן היה ברור לו שעליו לנקוט בצעד קיצוני, משמעותי, שיהא בכוחו, בוודאות, להפסקת התהלכה, ומכח זאת, להביא לנצחון האל ולא לתבוסתו, ועוד במקום קדוש כירושלים. לאמור לעיל יש לצרף את העובדה שהנאשם אמר למומחית מטעמו – ד"ר בן אור, כי הוא זוכר את השלב בו אחז בסכין, אף כי ביקש, בעדותו, להתכחש לכך

וטען כי אינו זוכר האם אכן אמר כך לד"ר בן אור. העובדה שהנאשם זכר, כדברי הד"ר בן אור, את עצם אחיזת הסכין מוליכה גם היא למסקנה כי הנאשם לא פעל תחת אוטומטיזם.

25. ועוד: מעדותו של רס"ל טל מזרחי, אשר היתה אמינה ומהימנה בעיניי, וניכר היה בה כי היא מדויקת ומוסרת את השתלשלות הדברים כהווייתם, עולה כי מיד לאחר שהנאשם נתפס ונעצר, ובהיותו בניידת המשטרה, משנשאל ע"י השוטר מזרחי: "כתוב בתורה לא תרצח אז למה עשית זאת", השיב הנאשם, כדברי השוטר מזרחי: שהוא בא "לרצוח בשליחות השם ולא ייתכן מעשה תועבה כזה בארץ". דבריו אלה של הנאשם, אשר נאמרו זמן כה קצר לאחר האירועים, נושאים בחובם שני אלמנטים בסיסיים ומרכזיים מהשקפת העולם של הנאשם בסוגיה הנדונה: האחד - הוא "עבד האל", והשני - כי לא יתכן לאפשר לתהלוכה להמשיך בדרכה. השוטר מזרחי, שלא הכיר את הנאשם ולא ידע דבר על השקפת עולמו ומניעיו, רשם מזכר בגין דברים אלה שבאו מפי הנאשם המהווים את התמצית לפעילותו, כפי שהעיד על כך הנאשם. בכך יש פן נוסף המבסס את האמינות אותה יש לייחס לעדותו של השוטר מזרחי, ומכאן קם נדבך נוסף המקעקע אף הוא את טענת האוטומטיזם.

26. נדבך נוסף קם מעדותו של ראובן טאקו לעניין צורת הדקירה והשימוש בסכין אותם ביצע הנאשם כלפיו: העד טאקו עמד על כך שעובר לדקירתו ע"י הנאשם תנועת ידו של הנאשם הייתה מלמעלה למטה והסכין כוונה לכיוון החזה והבטן. תנועות אלה אינן מתיישבות עם דברי המומחית מטעם הנאשם, ד"ר בן אור, לפיהם תנועות הנאשם היו סתמיות ובלתי ממוקדות.

27. בנוסף, וזו נקודה חשובה, עו"ד טאקו העיד כי שעה שהשוטרים בקשו וניסו לעצור (פיזית) את הנאשם, הנאשם נמלט והתחמק מהם והיקשה על תפיסתו. כלומר,

הנאשם היה במצב בו יכול היה לזהות פעילות שכוונה נגדו והיה עירני וממוקד דיו ע"מ לנסות ולסכל פעילות כזו. התנהגות זו אינה מתיישבת, בעליל, עם יסודות האוטומטיזם כפי שאלה הוצגו גם ע"י ד"ר בן אור.

28. ועוד: אחד הנימוקים אותם הביאה ד"ר בן אור, כתימוכין לדעתה, היה בתוצאות "המועטות" אותן הפיק הנאשם בדקירותיו, לעומת הפוטנציאל הטמון בסכין בעלת להב ארוך יחסית. אלא, שאדם רוסו, אשר שימש ראש חץ למתקפת הנאשם, הצליח למנוע בעזרת ידו השמאלית את מהלומות הנאשם ועל כן הוא ספג את מירב המהלומות באמה ובכף היד. העד טאקו נדקר בבטנו, לא באופן עמוק, אך זאת מחמת שבאותה עת כבר ניסו להשתלט על הנאשם, ולמרות זאת הפגיעה כוונה לכיוון בטנו של טאקו, בזוית דקירה מלמעלה כלפי למטה ולא בהנפת יד מקרית וסתמית. דהיינו, התוצאות "המועטות" לא היו פרי בחירה של הנאשם.

29. הנה-כי-כן, המסקנה היא כי מדובר בנאשם שגילה פנאטיות יתירה, אשר גמר אומר בלבו לא להניח לתהלוכה להסתיים בשלום ויהי מה, לא נחה בליבו סובלנות כלשהי, ולו מינימאלית, כלפי המשתתפים בתהלוכה, שכן השקפת עולמו דחתה כל פשרה, הנאשם היה נכון, מתוך מודעות מוחלטת, לשלם מחיר אישי כבד על מעשיו, ומתוך אלה, לאחר שבא לתהלוכה מיוזמתו, באופן מתוכנן, ולא נקלע לנתיבה באקראי, עשה את אשר עשה כאשר הוא שלט בתנועותיו, כיוון אותן במדויק כלפי מי שסימן לו כמטרה, התעלם ממטרות-משנה ומהסחות הדעת ולא פעל בהיותו במצב של אוטומטיזם כלשהו.

30. השאלה אותה יש לבחון עתה, משנדחתה טענת הנאשם לפיה היה נעדר רצייה, הנה האם עבר הנאשם אחר העבירה של ניסיון לרצח. כזכור, מיוחסות לנאשם שלוש

עבירות של ניסיון לרצח, בקשר עם כל אחד מהמתלוננים. באשר לליגל טרזי, ניתן לקבוע כי מתלוננת זו נפגעה מהסכין בה אחז הנאשם, אף שלאור קצב האירועים ופתאומיות התרחשותם, לא היה בכוחה של טרזי עצמה להעיד על האופן בו נפגעה. כזכור, עמדה ליגל טרזי סמוך מאד לאדם רוסו, היא הבחינה בנאשם אשר חדר אל קרב המשתתפים, הבחינה כיצד הוא חוטף את הדגל אותו אחז אדם רוסו, ולאחר מכן הוברר לה כי נחתכה ביד. בהתאם לתעודת השחרור, ת/4, מדובר בפצע רוחבי באמת יד ימין החודר עד לשריר. במצב דברים זה, ומשלא בא מצד הנאשם הסבר אחר לחתך זה, מוליכות הראיות הנסיבתיות למסקנה כי ליגל טרזי נפגעה מסכינו של הנאשם. יחד עם זאת, מאחר שנסיבות הפגיעה לא הובהרו דיין ולא ניתן לדעת האם פגיעה זו אינה אלא "מוצר לוואי" בעקבות הפגיעה באדם רוסו, ומאחר שייתכן, ברמה של ספק סביר, שמא הפגיעה בליגל טרזי נבעה כתוצאה מהמהומה שפרצה, כי אז העבירה אותה עבר הנאשם בנוגע עם הפגיעה בליגל טרזי היא עבירה של פגיעה לפי סעיף 334 לחוק, בנסיבות המנויות בסעיף 335(א)(1) לחוק, זאת בהתאם להוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

עבירת ניסיון לרצח

31. סעיף 305 (1) לחוק קובע כי המבצע עבירה של ניסיון לרצח הוא: "המנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם". בענייננו, הוכח קיומו של היסוד העובדתי, דהיינו עצם מעשה הדקירה, מעשה אשר יצא מגדר ההכנה. השאלה הנה האם התקיים אצל הנאשם היסוד הנפשי הדרוש לעבירה זו של ניסיון לרצח. היסוד הנפשי בעבירת הניסיון כולל שני יסודות משנה: "זהו היסוד הנפשי הנדרש לעבירה אותה מנסה הנאשם לבצע ("העבירה הטיפוסית" או "העבירה המושלמת" או "העבירה המוגמרת"). בצירוף היסוד הנפשי לעבירת הניסיון עצמה, דהיינו המטרה (הכוונה) להשלים את העבירה הטיפוסית או המושלמת" (ע"פ 5150/93 סריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ח (2) 182 בע"מ 186). יובהר, כי אם העבירה המושלמת דורשת ומותנית במחשבה פלילית מיוחדת, במניע או במטרה מסוימים, יהא גם הניסיון מותנה באותה מחשבה פלילית מיוחדת להשלמת העבירה. ועוד – מאחר שבעבירת הניסיון המעשה לא הושלם, ניתן משקל רב למחשבה הפלילית של המבצע. לעניין עבירת הניסיון לרצח לפי סעיף 305 (1) לחוק, המדובר בעבירות ניסיון מיוחדת והיסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו הנו כוונה לגרום לתוצאה קטלנית, ואין די בהוכחת כוונה למעשה אלימות בלבד. יחד עם זאת, אין נדרש להוכיח "כוונה תחילה" המאפיינת את עבירת הרצח המושלמת לפי סעיף 300 (א) (2) לחוק. (ר' ע"פ 1639/98 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ה (4) 501).

יובהר, כי להלכה לפיה די בכוונת קטילה בלבד (להבדיל מ"כוונה תחילה") ישנה השלכה הבאה לידי ביטוי בענישה בגין עבירה זו: כידוע, הכלל בעבירות ניסיון, כי דין עבירת ניסיון כדין עבירה מושלמת, והעונש על עבירת הניסיון זהה לזו של העבירה המושלמת (בכפוף לאמור בסעיף 27 ד' לתיקון 39), הרי בהתאם להוראת סעיף 305 (1) לחוק, העונש של עבירת ניסיון לרצח הנו 20 שנות מאסר.

32. במרבית המקרים, המחשבה הפלילית צפונה ונחבאת בלבו של הנאשם ואין ניכרים סממניה החיצוניים. על מנת להגיע למסקנה האם התקיימה המחשבה הפלילית הדרושה לביצוע עבירה, ניתן להיעזר בחזקות עובדתיות או משפטיות: "כיוון שנעדרים אנו כלים לבחון צפונות לבו של הנאשם, בכל הנוגע לכוונתו, נדרש בית המשפט לנסיבות האובייקטיביות העשויות ללמד על הלך נפש, ככלי ראיתי. כך נולדה "הנחת הכוונה" שהיא חזקה שבעובדה ולפיה ניתן להניח כי אדם התכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו. יסודה במערכת העובדות הנסיבתיות האופפות את האירוע, שיש בהן להקים חזקה בדבר רצונו (וצפייתו) של הנאשם להשיג את התוצאה הנובעת באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגותו. אין ב"הנחת הכוונה" משום ויתור על רכיב ממרכיביה של ההחלטה להמית. אין זו אלא הנחת עובדה ראיתית, הנלמדת מניסיון החיים ומהשכל הישר, ואשר מטרתה להוכיח קיומה של החלטה (סובייקטיבית) להמית": ע"פ 3126/96 עמית נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (3) 638, 649. בע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ה (4) 85, 99 נאמר, בהקשר זה: "המחשבה הפלילית איננה יכולה להיות מוסקת ברוב המכריע של האישומים הפליליים אלא מתוך מכלול הנסיבות החיצוניות . . .". (וראה עוד: ע"פ 5446/99 אלימלך נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ו (4) 49). לצד החזקה העובדתית בדבר "הנחת הכוונה", קיימת "חזקת הצפיות" שהיא חזקה משפטית שאיננה ניתנת לסתירה והיא מעוגנת בהוראת סעיף 20 (ב) לחוק האומרת: "לעניין כוונה, ראיה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגורמן". משמעותו של כלל זה הנו כי: "יראו את מי שגרם לתוצאה כמי שהתכוון לה, אם צפה בהסתברות קרובה לוודאי את התממשות התוצאה . . . בעבירות שבהן חלה הלכת הצפיות, לא יכול הנאשם לסתור אותה בטענה שלא חפץ בתוצאות מעשהו. שהרי משמעותה שיסוד הכוונה מתקיים גם לגבי תוצאות שלא הוכח דווקא רצון ישיר בהתרחשותן, ואפילו לא חפץ הנאשם בהתרחשות התוצאה . . . זאת כאשר קיימת מודעות של הנאשם להסתברות קרובה לוודאי כי היא תתרחש . . ." (עניין עמיר, בעמ' 650).

כפי שנאמר בתפ"ח (ירושלים) 5034/02 מדינת ישראל נ' ירדן מורג ואח' תק-מח' 2003 (3) 2441, השאלה האם הלכת הצפיות המעוגנת בהוראת סעיף 20 (ב) לחוק תהווה תחליף לכוונה

גם בעבירת רצח שלפי סעיף 300 (א) (2) לחוק – טרם הוכרעה, והמגמה היא, ככל הנראה, להשיב בשלילה על שאלה זו. מכאן, נובעת גם השאלה האם חלה הלכה זו על עבירה של ניסיון לרצח (תוך שאין לשכוח את השוני ביסוד הנפשי ובענישה).

בעבירת הניסיון לרצח ניתן ליישם את חזקת הנחת הכוונה והוכחתה בראיות נסיבתיות. בע"פ 163/98 משה כהן נ' מדינת ישראל, תק-על 2001 (2) 478, אמר בית המשפט, מפי כב' השופטת בייניש: "היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירת ניסיון לרצח על פי סעיף 305 (1) הנו כוונה לגרום לתוצאה קטלנית. אין די בהוכחת כוונה למעשה אלימות בלבד . . . בבואנו לבחון את התקיימות היסוד הנפשי, הרי שמבחינה ראייתית, יש ערך לשימוש באמצעי המותאם לביצוע העבירה, שכן על פי ניסיון החיים, חזקה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו". בע"פ 8309/03 מייק מויאל נ' מדינת ישראל, תק-על 2005 (1) 4 אמר בית המשפט, בין היתר: "הכוונה להרוג חייבת להיות קיימת ומוכחת לפני המעשה. אך המאפיין כוונה זו היא רצונו של הנאשם בתוצאה כפי שנגרמה בפועל, או לפחות ראיית אפשרות של תוצאה קטלנית, כלומר חזות מראש של אותה תוצאה" (דברים אלה צוטטו מע"פ 139/86 עזאם נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"א (3) 343).

33. האם הוכחה כוונה לגרום לתוצאה קטלנית או שמא כוונת הנאשם היתה אך לביצועם של מעשי אלימות? לשם מתן תשובה לשאלה זו אין לפנינו גרסא של הנאשם שכן הוא בחר לטעון כי אינו זוכר מאומה מאותם אירועים. על-כן, אין בידנו אלא להתבונן על הנסיבות ולחלק את הכוונה העולה מהן, תוך יישום החזקות המפורטות לעיל. כאמור, נסיבות אובייקטיביות עשויות ללמד על הלך נפש ככלי ראייתי, ומכאן נוצרה "הנחת הכוונה" הצומחת באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו של המבצע. הנסיבות האובייקטיביות בענייננו הנן החלטתו ורצונו הבלתי מתפשרים של הנאשם לעצור את התקדמות התהלוכה, מודעות לקיום הסכין בחזקתו, התפרצות אל תוך המון הצועדים היישר אל עבר האוחז בדגל (הסנגור, בסיכומיו, אישר כי הנאשם שם פעמיו קודם כל לכיוון הדגל), ואז, בעומדו מול אדם רוסו, הניף הנאשם את הסכין בה אחז

בגובה, מעל לראשו, והחל דוקר את אדם רוסו בתנועות הנפה והנחתה (בצורה אנכית), היישר אל עבר ראשו, צווארו וחזהו של אדם רוסו, אשר ניצל מפגיעה קטלנית או מפגיעה קשה, אך ורק בזכות תושייתו והאינסטינקטים הטבעיים והבריאים הטמונים בו, באופן שהניף את ידו השמאלית הפנויה (ידו הימנית אחזה כזכור בדגל) אל מול הנאשם המבקש לדקור אותו, ובאופן כזה הגן על חזהו. אדם רוסו סבל מארבע דקירות בסכין: שתי פגיעות באמת יד שמאל, דקירה בכף יד שמאל (סמוך לשורש כף היד) וכן דקירה בחזה בצד שמאל. (אדם רוסו העיד כי ספג לפחות 4 מהלומות סכין מיד הנאשם). יודגש, כי מהתעודה הרפואית ת/3 עולה כי מדובר בפגיעות ממשיות באמת ובכף יד שמאל (קרעים במישרים, ונחתכו גידים) והיה צורך בניתוח לשיקום הפציעות. למזלו של אדם רוסו, ומשום שהשכיל להגן במהירות על גופו, הדקירה בחזה לא חדרה לחלל החזה. כוונת הקטילה עולה מכך שהנאשם יכול היה, לו אך רצה לחולל מהומה וליצור אירוע משמעותי שיגרום להפסקת התהלכה, ל"הסתפק" בדקירה אחת, מינורית, באדם אחד. לשם מעשה אלימות בלבד אין צורך בארבע מהלומות סכין עזות, שכוונו לראשו ולצווארו של אדם רוסו, וכולן כאחת פגעו בו, כאמצעי מתאים להגשמת מטרתו, שכן, אין חולק, כי מדובר בסכין שטמון בה, עקב מימדיה, פוטנציאל רב לגרימת פגיעה קטלנית. זו סכין בעלת מימדים "מרשימים", להבה רחב, ארוך וחד. העובדה שהסכין נותרה בתוך האריזה (ת/7) אינה גורעת מאומה מחומרת השימוש בסכין זו, שכן מדובר באריזת נייר (או קרטון דק מאד) שאין בה למנוע את ניצול מלוא הפוטנציאל הטמון באותה סכין. עדותו של אדם רוסו לפיה הסכין כוונה לראשו, לצווארו ולחזהו הנה נכונה עובדתית, שכן תוצאות הפגיעה מעידות על כך, ולא ניתן לקבל את טיעונו של הסנגור לפיה מדובר בעדות כבושה שאין לקבלה מאחר שאדם רוסו לא ציין עובדה זו בהודעתו הראשונה, זאת משום הסברו לפיו עדות זו נגבתה ממנו בעודו פצוע וחבול כשהוא עומד להיכנס לחדר הניתוחים, ועל כן מסר אך את

עיקרי גרסתו. זהו הסבר סביר, הגיוני, מתקבל על הדעת, לצד עדותו בבית המשפט שהייתה עדות בהירה יציבה ומהימנה.

34. לאמור לעיל יש לצרף את הדברים אותם אמר הנאשם לשוטר טל מזרחי, מיד בתכוף לאחר ביצוע מעשיו, לפיהם הוא "בא לרצוח בשליחות השם ולא ייתכן מעשה תועבה כזה בארץ". משנקבע כי הנאשם אכן אמר אמירה זו, ועדותו של השוטר טל מזרחי מהימנה עלינו, מה עוד שהנאשם טוען גם לגבי שלב זה כי אינו זוכר דבר, טענה אשר נדחתה כאמור, כי אז קם נדבך נוסף, מפי הנאשם, בדבר מטרת מעשיו. למעלה מן הצורך ייאמר, שהנאשם עצמו טען לכך שדינם של המשתתפים בתהלוכה דין מות הוא (וראה לצורך כך גם את חוות הדעת נ/2).

35. לסיומו של חלק זה של דברינו יודגש שוב כי בחינת האירועים נעשית כשהיא חפה מטענת הנאשם בדבר פעולה תחת "אוטומטיזם", דהיינו בהעדר רצייה, בלא ששלט על מעשיו. המשמעות היא, ואין להתעלם מכך, שהנאשם פעל תוך שהוא מודע למעשיו ורוצה בהם, מחד, ותוך שנמנע מליתן הסבר ולחשוף את כוונותיו, מאידך. להימנעות זו קמה משמעות ראייתית.

36. משסיים הנאשם את דקירותיו אותן הפנה כלפי אדם רוסו, המשיך הנאשם במעשיו, גילה נחישות ודבקות במטרה, ואף שמשלב זה קמו עליו לתופסו ולמנוע ממנו מלהמשיך במעשיו, גילה הנאשם תושייה, הצליח להתחמק מהסובבים אותו ועלה בידו לדקור גם את ראובן טאקו בבטנו. מדקירה זו, כפי שהעיד על כך העד טאקו, ועדותו שביקשה לדייק בפרטים ולתאר דברים כהוויתם מהימנה ואמינה עלינו, עולה כי הנאשם לא פגע בראובן טאקו באקראי תוך הנפת הסכין אנה ואנה, מצד לצד, אלא בדקירה אנכית, מלמעלה למטה, היישר אל עבר בטנו. גם במקרה זה הסכין,

למרבה המזל, לא חדרה לחלל בטנו של ראובן טאקו, ומהתעודה הרפואית, ת/5, עולה כי אין מדובר בפגיעה של מה בכך. דקירתו של הנאשם את טאקו הסתיימה בטון נמוך לא מחמת שהנאשם כיוון לכך. להיפך: מהתנהלותו של הנאשם בשלב זה, ולאחריו, כפי שניתן לצפות בקלטות הווידאו ת/8 ות/9, עולה כי הנאשם המשיך לנסות ולפעול במלוא המרץ, ורק השתלטות השוטרים מנעה את המשך פעילותו, כמו גם העובדה שטאקו, שהבחין בנאשם במעשיו ובסכין שבידו, היה ערוך לקראת דקירה זו, אך לא הצליח להימנע ממנה שכן ביקש להגן על בתו. ניתן לומר כי אל אירוע דקירה זה אין להתייחס כאל דקירה אחת, בודדת, אלא כאל הדקירה החמישית (לפחות), שבאה לאחר הדקירות שנדקר אדם רוסו וְאוּתוּ הַלֵךְ מחשבה אשר אפף את הנאשם במעשיו כנגד רוסו, אפפו גם במעשיו כנגד ראובן טאקו. יחד עם זאת, לא ניתן לשלול את האפשרות, שבשלב זה, הדקירה שנדקר טאקו הנה תולדה של השתוללות הנאשם בניסיונו שלא להלכד, (כפי שניתן לראות בקלטות הווידאו), בצירוף התקרבותו של טאקו לכיוונו של הנאשם מתוך רצון להשתלט עליו. שני גורמים אלה מקימים את הספק הסביר שמא, שעה שדקר הנאשם את טאקו, אף שהדקירה בוצעה במאונך מלמעלה ולמטה, זו לא נועדה, בהכרח, לקטול את טאקו אלא, אולי, להניסו. בנסיבות אלה העבירה אותה עבר הנאשם הנה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

על כן, אני מציע לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1), לחוק העונשין, ובעבירה של פגיעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק.

שופט

סגן הנשיא השופט סגל:

אני מסכים.

שופט

השופט י' נועם:

אני מסכים.

שופט

הוחלט להרשיע את הנאשם כאמור בפסק דינו של השופט ר' כרמל.

ניתנה היום ב' שבט, תשס"ו (31 בינואר 2006) במעמד המאשימה, בא כוח הנאשם והנאשם בעצמו.

צ' סגל 54678313-843/05

שופט

שופט

סגן נשיא

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה